

Dar cine dracu' era ăsta de știa atâtea lucruri? Te pomenești că Peabody a dezvăluit totul, s-a gândit Jones alarmat: atât de alarmat, încît comite o greșeală.

— De ce, ce v-a povestit?

— Asta dumneavoastră știți, i-a spus Havelock zîmbind. Eu știu doar că a dispărut.

— Și el?

— Și el, și... nu sînt singurul care-l caută, se pare.

— Nu înțeleg.

— Se pare că cineva i-a prădat biroul în căutare de ceva... În prezent suspiciunile cad pe domnul Moriarty, păcat că a fost ucis.

— Vă jur că nu știu nimic despre povestea asta, a protestat Jones, de data asta sincer.

— Dar despre familia Pemberton știți ceva?

Din nou un fior de gheață pe șira spinării.

— Ar trebui? a spus străduindu-se să pară degajat.

— Ați putea, dat fiind că este vorba despre una dintre cele mai bogate familii din regiune.

Jones a clătinat din cap împingîndu-și în față buza de jos, așa cum fac copiii îmbufnați.

— Și, ca să închei, a continuat Havelock privindu-și interlocutorul fix în ochi, mai e și chestiunea copilului.

— Care copil? a exclamat Jones cu o voce ascuțită de isteric. Care copil?!

— Tocmai: care copil. Îmi imaginez că nu știți nimic despre asta, nu-i așa?

— Uitați-vă-n jur: vi se pare ăsta un loc pentru copii? Ascultați, dacă vreți să m-amendați pentru activitatea fetelor mele, de-acord, o să iau amenda ca pe un fel de taxă, dar pe urmă toată chestia se oprește aici.

— Unde se oprește hotărâsc mai întîi eu, apoi o să hotărâscă judecătorul. Îmi spuneți despre fete: pot să văd și eu vreuna?

— Da' cum să nu! a spus Jones regăsindu-și zîmbetul. Pe care-o preferați și, bineînțeles, e din partea casei!

— Nu m-ați înțeles: aș vrea să le interoghez.

— Să le interogați? Dar... dar...

— Deci? a insistat Havelock schițînd gestul că se ridică.

— Păi... e Polly... e Molly... și apoi e numărul unu, Roșcata...

— Mi le chemați jos sau trebuie să urc eu?

Lui Jones îi venea să plîngă, lucru care, în medie, i se întîmpla o dată la șapte ani. S-a ridicat încet ca un condamnat la moarte, apoi l-a condus pe Havelock sus pe scară.

În numele lui Machiavelli

Maica Stareță era agitată. Moartea lui Moriarty îi jucase o festă, pentru că o lipsea de un expert într-ale legii, oricît de prefăcut, și pentru că nu se cunoștea asasinul. Era vorba despre o întîmplare, legată de alte activități nu mai puțin tulburi ale funcționarului legal sau crima aceea trebuia pusă în legătură cu moștenirea Pemberton? Era posibil (după cum, în pragul morții, presupusese chiar Moriarty, dar Maica Stareță nu putea ști asta) ca Peabody să ajungă la asta? Atunci și sora Allison trebuia să se considere în pericol, motiv pentru care, poate, era mai bine să-i rărească ieșirile din mănăstire, resemnîndu-se în privința educației copilului. Nu că ar fi avut la inimă în mod special viața soriei Allison: dar era destul de expertă în treburile lumești ca să știe că o nouă faptă sîngeroasă ar fi atras asupra mănăstirii atenția autorităților, periclitînd întreaga operațiune. Cel mai bine era să facă rost de un alt om al legii și să-i încredințeze hîrțile lui Peabody și puținul pe care Moriarty i-l predase ei sau soriei Allison și să închidă, într-un fel, demersul donației, chiar și în dauna formeii: deoarece, cel puțin, dispariția tuturor *actorilor* ăloră făcea mai puțin probabil pericolul unei contestări. Rămînea păcătosul ăla de Jones, a cărui lipsă de inițiativă, după tentativa aia caraghioasă de șantaj, oricum, o liniște: foarte probabil ticălosul își dăduse seama că nu avea niște cărți bune de jucat și, mai devreme sau mai tîrziu, ar fi renunțat. Da, cu condiția ca bătrîna să se hotărască... Cu poliția prin preajmă și punînd întrebări era exclusă o nouă încercare de a înlesni moartea, așa că nu putea decît să se lase în voia Celui de Sus. Ajungînd la această concluzie, a rămas liniștită aproximativ un minut: apoi mintea ei, ca un păianjen care-și secretă firul, și-a închipuit cum ar fi să-l corupă pe domnul Moulden, singurul care ar fi putut înregistra decesul lui lady Pemberton la rubrica *Moarte naturală*.

La Fenham și în împrejurimi doctorul Basil Moulden se bucura de cea mai bună reputație sub aspectul deontologiei profesionale: dar ce om e atât de integru încât să nu poată fi cumpărat dacă știi să-i identifici cele mai tainice dorințe? Așa gîndea Maica Stareță, cu pesimismul sumbru al unui Machiavelli. La început, fără să stea pe gînduri, i-au venit în minte trei lucruri: banii, plăcerile lui Venus și perversitatea. Prin urmare, avea la dispoziție, în ordine, o parte din moștenire, Roșcata, și sora Allison, așa cum capriciul naturii o făcuse.

O pereche ciudată de drumeți

O veste proastă, una bună și una nu se știe cum, hm... Cea proastă era că polițaiul, stînd de vorbă cu fetele, aflase că un copil fusese într-adevăr acolo, la Gîsca Roșie; că se numea Roderick; și că, la scurt timp după moartea mamei lui, fugise. Nu era mult, dar era destul. Și dacă, întorcîndu-se la Pemberton House să facă cercetări în legătură cu Peabody, polițaiul va auzi vorbindu-se de *acel* Roderick? Coincidența nu-i va scăpa, va merge în profunzimea problemei, poate făcînd o scurtă vizită la mănăstire... Hm...

În compensație, vestea bună venea chiar de la Pemberton House sau, mai bine zis, de la Saramură, care tocmai sosea de acolo: Roderick, Roderick al *său*, se ascundea acolo! Probabil acționa în mod clandestin, altfel de ce să apară de după gratii ca un hoț? Rămînea de lămurit dacă ajunsese acolo din întîmplare (și ce întîmplare!) sau cu un scop precis: scop care nu putea fi altul decît reîntrarea în propriile drepturi.

A treia veste, de fapt nu chiar o veste, ci o deducție logică, ce anunța, la rîndul ei, o serie de îndoieli, era că pentru a-l demasca pe substitutul lui, Roderick trebuia să aibă medalionul original: deci cel pe care Saramură i-l vînduse recent pentru o sumă exorbitantă, după ce-l luase de la bărbatul care-l jefuise pe pescar, era un *al treilea* medalion... Era posibil? Ce era cu multiplicarea aia, o glumă de-a diavolului? Și de ce, oare, dacă-l păstra el pentru Roderick, pescarul se afla în posesia unei copii? Cine o făcuse? Cu siguranță nu ei doi, bătrînul și copilul, nu-i vedea în oraș, în

atelierul unui giuvaiergiu... Sătul să-și mai bată capul cu toate aceste alambicări, i s-a adresat cu asprime lui Saramură, ocupat să strângă cu un deget spuma rămasă înăuntrul unei halbe.

— Frumos medalion mi-ai vîndut! Și ai avut tupeul să ridici prețul!

— Iar cu povestea asta? Te repeți, după mine e semn de bătrînețe, Jones, a replicat Saramură cu o agresivitate direct proporțională cu faptul că se simțea cu musca pe căciulă. Nu-ți ajunge niciodată nimic, nu-ți ajunge! Știm unde-i Roderick, îl înhățăm și punem mîna pe medalionul lui, uite-așa i-am prins pe toți pulărării ăștia!

— Ce ușor le rezolvi tu!

— Dacă eram bun să răpesc o călugăriță, voi fi și pentru bobocul ăsta, nu crezi?

— A, da, s-a văzut, s-a văzut! a exclamat Jones pecetluind punctul în favoarea lui cu un formidabil pumn în masă.

Fix în clipa aceea ușa hanului s-a deschis pentru a lăsa să intre un individ foarte înalt și corpulent. Țsta cine dracu' o mai fi? și-a zis Jones enervat la culme. Bărbatul s-a apropiat de un client și i-a zis ceva; celălalt a făcut semn din cap că nu. Scena s-a petrecut aproape identic încă de două ori, pînă cînd a intervenit Jones.

— Hei, tu ăla, a strigat spre el, nu-mi place deloc cînd cineva intră aici să pună întrebări, păi nu! Dacă-ți trebuie ceva, cere-mi mie.

Bărbatul s-a apropiat ținîndu-și pălăria în mîini.

— Deci? a șuierat Jones cu toată mojiția de care era în stare.

— Domnu' William Bones, caut, căpitan William Bones.

Saramură, care tocmai își băgase în gură degetul plin de spumă, a rămas încremenit în poziția aceea, alegorie vie a bătrînelui-copil demnă de un pictor flamand.

— N-am auzit niciodată de el, a spus Jones din principiu.

— Eu da! a spus Saramură după ce și-a scos degetul din gură cu o plesnitură. Jones s-a uitat la el întrebător. Pe fața lui Lennie a apărut un zîmbet. Cine-l caută? a continuat Saramură.

Lennie, care primise ordin să nu pronunțe numele lui Jack și fusese tulburat de ostilitatea lui Jones, a răspuns:

— Eu, să vorbim.

Simțind că-i suride norocul, Saramură și-a venit în fire: i-a aruncat o privire cu subînțeles lui Jones și s-a ridicat brusc spunând:

— Să mergem.

Luînd-o spre ieșire, a văzut că abia dacă-i ajunge la umăr necunoscutului. Afară a iuțit ritmul faptelor sale.

— Așadar, a spus, iată-mă aici, bătrînul Billy Bones în persoană! Înăuntru nu puteam să-ți spun, pentru că e un secret, nu știe nici măcar patronul hanului. Dar ție pot să-ți spun, doar să nu mai zici la nimeni, ne-am înțeles?

Lennie a dat viguros din cap.

— Bine. Și despre ce voiai să-mi vorbești?

Lennie a privit în jur; apoi, în lipsa unor instrucțiuni precise, a spus laconic:

— Un prieten.

— Unul care dorește să stea de vorbă cu mine, vrei să zici? Doar să nu fie un jandarm, știi, m-au confundat cu altcineva și mă acuză de o fărădelege pe care n-am comis-o, doar nu ești de acord cu jandarmii, nu-i așa?

— Nu, a spus Lennie chiar dacă nu știa ce era acela un jandarm.

— Așteaptă, lasă-mă că ghicesc. Prietenului ăstuia îi lipsesc cumva două degete?

Lennie a dat din cap cu un zîmbet care-i făcea să i se lumineze privirea.

— Și de ce n-ai spus așa de la bun început? Bătrînul Jack! Ia te uită! Hodorogul, de cînd n-am mai băut ceva împreună! Și unde-i, ă, spune-mi, unde-i, că vreau să-l îmbrățîșez din nou?

Lennie a indicat o direcție. Cum nu avea simțul orientării și nu se îndepărta niciodată de casă, n-a arătat spre est, ci spre sud, spre Glrenmouth, de unde venise.

— Pe aici? Să mergem atunci, a spus Saramură nerăbdător să-l facă bucățele pe marinar.

La Glrenmouth s-a uitat întrebător la ghidul lui, care, fără să spună altceva decît „Pe aici“, l-a condus în afara așezării, pe drumul către Fenham. Fiind înzestrat cu o remarcabilă memorie vizuală, cum se întîmplă adesea cu indivizii *puțini* la minte (ca și cum natura, înduioșată, ar fi vrut cumva să-i despăgubească), Lennie a refăcut în sens invers traseul exact al drumului pe care venise. Cu pasul lui mare, căruia îi corespundeau doi de-ai lui Saramură,

perechea a ajuns la Castle-o'-Leary în mai puțin de două ore; încă o dată pe atît și iată-i ajunși în dreptul potecii care, pornind din drum, ducea la casa lui Maggie.

Pe tot parcursul călătoriei Lennie își ținuse mîinile în buzunare, unde degetele lui mîngîiau blana moale a șoriceilor. Acum, pe potecă, Saramură și-a vîrît o mînă în buzunar ca să mîngîie mînerul cuțitului său.

În camera bunicii

— O să-ți spun Michael, bine? a zis Roderick căruia i se părea ireal că nu-l mai strigă cu numele său. Oricum, mut fiind, nu exista pericolul ca, la rîndul lui, să-i spună Malcolm... Se săturase să stea tot timpul acolo dedesubt așteptîndu-l pe celălalt să găsească o modalitate să coboare. În afară de a scotoci curios peste tot cu felinarul pe care i-l dăduse Michael și a ieși din cînd în cînd să ia niște pere, nu avea nimic altceva de făcut decît să-și imagineze viața care se desfășura deasupra. Nu că ar fi fost mare lucru de văzut, din cîte înțelesese: dar, cel puțin, pe bunica lui s-ar fi bucurat s-o vadă ca să-și dea seama dacă semăna cu mama lui. Gîndul acesta i-a sugerat planul pe care i l-a expus lui Michael.

— Am găsit colacul ăsta de frînghie. Tu-l iei și, fără să fii văzut, îl duci în camera ta; iar diseară, cum se lasă întunericul, legi un capăt de balustrada balconului și-i dai drumul, așa mă cațăr și îmi arăți camera ta. Apoi, dacă nu e nimeni prin preajmă, mă duci pînă la camera bunicii tale, intru fără să fac zgomot și mă uit la ea în timp ce doarme.

Michael a rămas interzis, atît i se părea de îndrăzneț planul acela. Apoi, cucerit de entuziasmul lui Roderick, a dat din cap. Și, dînd și noi din cap, să ne îndreptăm fără întîrziere spre momentul acțiunii, doar dacă cititorul meu bolnăvicios nu vrea să hoinărească prin pivnița aia întunecoasă și să urmărească toată ziua, pas cu pas, elucubrațiile și închipuirile lui Roderick sau să urce la primul etaj ca să-și însușească neliiniștile lui Michael.

Semnala convenit era un fluierat. Știind cît erau de chinuite fluierăturile lui Michael, Roderick se postase deja sub zăbrelele